

MARCEL·LÍ BORRELL
COL-LABORADOR PERIODÍSTIC

Dilluns passat, el Conseller de Cultura de la Generalitat, Ferran Mascarell, va treure's del barret de prestidigitador polític el Pla d'Equipaments Culturals 2005-07, projectat per la seva predecessora Mieras.

En xifres –sempre sota fiança– l'informe assegura que 222 municipis catalans disposaran d'espais per a teatre, arts escèniques o polivalents. Eureka! Seguint amb les quantitats, dels 100 milions d'euros destinats a democratitzar la cosa sota el lema de *Cap municipi sense equipament cultural. Cap equi-*

pament sense activitat. Cap activitat sense públic, la Generalitat hi posa 49 milions i els ajuntaments, 51. Ni la fitxa de *Ronaldinho*. A la demarcació de Lleida i província, els poders públics abocaran 5 quilos d'euros nostres en rehabilitació i actuacions de nova planta: 36 espais. 150 mil euros de mitjana per local. Si ho traduïm a la ràtio d'habitants, 800 euros per cap, en dos anys. Entrecot o trist plat de llenties?

Si creiem el que diu el defenestrat president Maragall, Catalunya és un dels principats més pròspers, avançats i actius de l'Europa dels 25. Si l'afirmació va a missa, resulta que el pla d'equipaments culturals no passa de raquític. Llenties i vas que et mates. Això sen-

se entrar en detalls sobre la qualitat arquitectònico-funcional de cada equipament. En el cas del poble on visc, Alpicat, en la solució per reconstruir l'antiga Unió, s'ha imposat el criteri de polivalència tot terreny per damunt de consideracions tècniques i artístiques mínimament rigoroses, per la qual cosa s'ha optat per dotacions de confort pròpies del segle passat. Molt em temo que el mapa cultural del país estigui farcit d'Alpicats. Sigui que disposéssim ja d'equipaments culturals a cada cantonada. Ara toca parlar de les activitats que ompliran aquests estoigs.

De les polítiques de programació i de les estratègies convenients per a que, com resa l'eslògan oficial, cap activitat sense públic. Això

exigeix algun tipus d'estructura de gestió, entre el voluntarisme i la professionalitat. L'òrgan i la funció. L'ou o la gallina. Equipaments que vagin més enllà del calaix (de)sastre. Dels concursos de joc femení *va de bòlit* (Anglesola), a les representacions amateurs i professionals amb curós sentit de la funció social del teatre..

El príncep Hamlet ho va dir ben clar al primer ministre, el Zapatero de torn: "Procureu que els comedians rebin hostatge com cal. Que tinguin bon tracte, perquè ells són la crònica sumària de les èpoques; i més us val tenir un mal epítafi quan sereu morts que no que ells us dediquin un epítet burleta mentre sou viu". Però Hamlet no viu aquí.